

Prima instanță: Jud. Hâncești (jud. V. Cotorobai)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. Angela Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

02 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Solomon Ion,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Tîltu Ghenadie
împotriva lui Solomon Ion cu privire la încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor
de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de către Solomon Ion și menținută hotărârea Judecătoriei
Hâncești din 28 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 06 mai 2016, Tîltu Ghenadie s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată
către Solomon Ion privind încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin sentința Judecătoriei Hâncești din 12
februarie 2016, Solomon Ion a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii
prevăzute de art. 287 alin.(3) Cod Penal.

Declară că conform sentinței, pârâtul împreună cu frații săi la data de 11 august
2015, fără careva motive, încălcând într-un mod grosolan ordinea publică, cu
obraznicie deosebită, exprimându-se cu cuvinte necenzurate în prezența altor
persoane, adresând injurii și amenințări reclamantului i-a aplicat multiple lovituri
peste față și alte părți ale corpului, în rezultatul cărui fapt i-au fost cauzate, conform
raportului de expertiză medico-legală nr. 319 D multiple leziuni corporale sub formă
de edem al buzei și urechii, excoriații ale nasului și gâtului, ce se califică ca vătămări
corporale neînsemnate.

Susține că, până la adresarea în instanța de judecată pârâtul nu a întreprins
careva acțiuni în vederea recuperării prejudiciului moral cauzat prin infracțiune.

Solicită reclamantul încasarea din contul lui Solomon Ion suma de 30 000 lei cu
titlu de prejudiciu moral și cheltuielile pentru asistența juridică în mărime de 2 000
lei.

Totodată reclamantul a declarat că în suma pretinsă sunt incluse și daunele
morale cauzate prin contravenția prevăzută de art. 69 alin.(1) Cod Contravențional.

Prin hotărârea Judecătorei Hâncești din 28 octombrie 2016, s-a admis parțial acțiunea înaintată de Tiltu Ghenadie.

S-a încasat de la Solomon Ion în beneficiul lui Tiltu Ghenadie echivalentul bănesc al prejudiciului moral cauzat prin comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod Penal în sumă de 8 500 lei; echivalentul bănesc al prejudiciului moral cauzat prin comiterea contravenției prevăzute de art. 69 alin. (1) Cod Contravențional în sumă de 2 500 lei și cheltuielile de judecată suportate pentru acordarea serviciilor avocatului în sumă de 2 000 lei.

În rest, pretențiile lui Tiltu Ghenadie către Solomon Ion au fost respinse ca fiind nefondate.

S-a încasat din contul lui Solomon Ion în folosul statului taxa de stat în mărime de 330 lei, de care a fost scutit reclamantul la depunerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017, a fost respins apelul declarat de către Solomon Ion și menținută hotărârea Judecătorei Hâncești din 28 octombrie 2016.

La 23 mai 2017 Solomon Ion a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a susținut că atât instanța de fond cât și cea de apel nu a apreciat corect poziția expusă de el.

Consideră că reclamantul nu a prezentat careva probe concludente care să permită aprecierea cuantumului prejudiciului moral cauzat prin infracțiune și prin contravenție.

Susține că la soluționarea litigiului, instanțele inferioare au interpretat eronat legea, constatând existența unui prejudiciu mai mare decât cel care a fost produs în realitate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Din actele pricinii rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău din 28 martie 2017 a fost expediată părților pentru cunoștință la data de 11 mai 2017.

Prin urmare, recursul declarat la data de 23 mai 2017 de către Solomon Ion este depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 16 iunie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului cererea de recurs declarată de către Solomon Ion, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Însă, intimatul Ghenadie Tiltu nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând cererea de recurs declarată de către Solomon Ion, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt. Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele. În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie

ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A). În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Solomon Ion nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433, art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Solomon Ion, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu